

LA COMUNIO

Perquè hi hagi aliança entre dos pobles, cal que l'un i l'altre es moguin i que vagin l'un cap a l'altre. Perquè hi hagi comunió en el matrimoni, cal que l'home i la dona s'elegeixin i s'acullin. En una paraula, la comunió, perquè és expressió de l'amor i es fonamenta en l'amor, exigeix una intervenció personal i lliure de les persones que fan amistat. Així és també en la nostra comunió amb el Senyor a la Missa. Crist ve a nosaltres, però ens cal anar cap a ell. Ell ens elegeix, però nosaltres hem d'eleger-lo a ell. I aquí hi ha tot el sentit de l'acte que fem i que consisteix a aixecar-nos, a deixar el nostre lloc i a anar prop del ministre. Estenem la mà o entreobrim els llavis. Cal no fer mentir el gest que fem. El nostre gest tradueix públicament un desig, i manifesta davant dels altres un compromís. Un acte com aquest no pot ser un acte rutinari, ni un gest banal.

Heus ací la preparació que ens és exigida per la mateixa celebració, si entenem bé el gest que Déu fa per a nosaltres, i el gest que, en resposta, nosaltres fem. Ens reunim per ésser un poble de germans, perquè som un poble de fills. Demanem perdó de les nostres faltes i entrem en un procés de conversió. Ens allunyem de tot el que posem, i ens tornem disponibles a Déu. Decidim fer de tota la nostra existència un mitjà de retrobar Déu i els nostres germans. Tot això constitueix el que s'anomena el sacrifici. El sacrifici de Crist es defineix per aquest moviment que el condueix d'aquest món al Pare, i que és mort i resurrecció. Participar en el sacrifici de Crist, és morir a nosaltres mateixos, al nostre pecat, i oferir-nos a Déu, oferir-nos al trobament que serà definitiu i acomplert en la resurrecció.

Parlant de l'Eucaristia, el Concili Vaticà II va dir que és «*la font i el cim de la vida cristiana*». És en l'Eucaristia que la nostra vida cristiana troba la seva expressió més perfecta i el seu acabament. La millor preparació per l'Eucaristia és viure intensament la vida de cada dia. Només així l'Eucaristia no serà un simple ritualisme, un exercici al qual es participa perquè cal participar-hi.

Del llibre FEU AIXÒ, QUE ÉS EL MEU MEMORIAL de Robert Coffy

- Fes del PARENOSTRE de la missa dominical el gran PARENOSTRE de tota la setmana.
- Normalment només s'ha de donar la pau als qui tenim al costat. A través d'ells ja arriba a tothom.
- Pots rebre la comunió a la boca encara que és més convenient fer-ho a la mà. Para la mà tal com ho fa el pobre quan demana caritat. Només un cop la tinguis a la mà, pren-la amb els dits per posa-te-la a la boca.
- Al rebre la comunió cal que se senti l'Amén.
- El silenci de després de la comunió és ben teu. Omple'l amb la teva pregària més agraïda.

QUARESMA 2003

Parròquia de Sant Llorenç
SANT FELIU DE LLOBREGAT

LA MISSA, PAS A PAS

4FEM LA COMUNIO

Parenostre

Pare,
som els vostres fills,
i germans els uns dels altres.

La pregària del Senyor reprèn tot el sentit de la pregària eucarística, convertint en petició allò que l'Eucaristia actualitza i fa present. Per altra banda, manifesta l'anhel de tot allò que se'ns donarà sacramentalment en la comunió: el pa d'aquest món i el pa de vida, el Regne, el perdó de Déu, la capacitat de perdonar-nos mútuament, l'alliberament del mal.

El gest de pau

Ens donem la pau.
¿Com podem apropar-nos
a la mateixa taula
si no ens estímem?

Aquest gest té un sentit comprometedor, i no és només un "moment simpàtic". És un moment simpàtic a condició que s'entengui que, en fer-lo, hom accepta el compromís de treballar per la comunió i la reconciliació amb els germans, com a necessitat ineludible per participar honestament a la taula del Senyor.

La fracció del pa

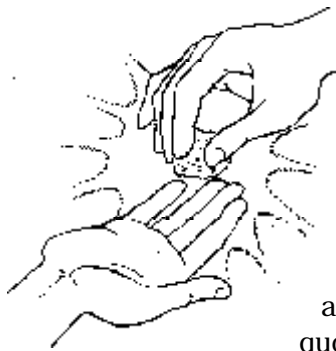
Aquest Pa partit és el que compartirem com a germans.

Ja al mateix Nou Testament tota la celebració eucarística és coneguda amb el nom de **“fracció del pa”**. De l'únic pa que és Jesucrist, en participa tota l'assemblea, de manera que tota l'assemblea no és una juxtaposició de persones soltes, sinó una comunitat que participa del mateix aliment, Jesucrist.

La comunió:

Anem a la Taula del Senyor!

Vós ens inviteu a menjar i a beure el Cos i la Sang del vostre Fill.

«Preneu i mengeu-ne tots; preneu i beveu-ne tots» diu Jesús. *«I en begueren tots»* afegirà sant Marc. Rebre el pa partit i menjar-se'l, rebre la copa i acostar-se-la als llavis, són gestos senzills de la vida quotidiana.

Que bonic aquest text d'una catequesi de Jerusalem de l'any 400, aproximadament: *«Quan t'apropis, avança no amb les mans esteses ni amb els dits separats, sinó fes de la mà esquerra un tron per a la mà dreta, perquè aquesta ha de rebre el Rei, i rep el cos de Crist a la palma de la mà dient 'Amén'»*

En rebre el cos de Crist, el batejat combrega també amb el cos eclesial, del qual és membre: *«Responeu Amén a allò que vosaltres ja sou. Sigueu el que veieu i rebeu el que sou»* diu sant Agustí. La comunió suposa, doncs, una professió de fe en el misteri de l'Església.

Recolliment i lloança

«La meva ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva.»

Què n'és de gran el vostre amor!
Gràcies, Senyor!

Acabada la comunió, tothom s'asseu i es fa un espai de silenci. Un espai de pregària personal i de relaxació després de la intensitat de la comunió.

Aquest és el silenci més llarg i més dens de tota la celebració. És bo que una celebració comunitària com és la Missa tingui, també, moments intensos de participació personal. Aquests moments fan possible 'digerir' el dens aliment que és l'Eucaristia i eviten que ens quedem com diluïts enmig de la gran comunitat. Davant Déu, cada u de nosaltres té el seu nom i la seva història. És cada u qui ha fet la comunió.

Preguem

Gràcies Senyor:
Que aquesta Eucaristia renovi la nostra vida.

Amb aquesta oració, sempre i de diferents maneres, recordem agraïdament l'aliment rebut, i demanem que la seva acció continuï en nosaltres.